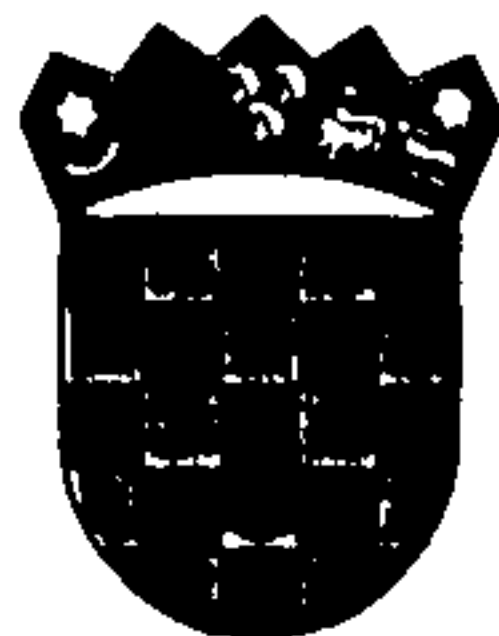

K-3/01.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru u raspravnom vijeću u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, sudac Stjepan Čolaković, te suci porotnici Perica Kešinović, Štefanko Andrić i Marko Radić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Smederevke Šerbić, u krivičnom predmetu optužene Ivanke Savić, zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, po optužnici Okružnog državnog odvjetništva Osijek br.KT-295/92. od 20. travnja 1993.godine, preuzetoj od strane Županijskog državnog odvjetništva u Vukovaru pod brojem K-DO-11/01., nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave u prisutnosti zamjenika ŽDO Vukovar Emila Mitrovskog, optužene Ivanke Savić, njenog branitelja odvjetnika Ivice Mačvanina iz Vukovara, na dan 21. siječnja 2004.godine objavio je i

presudio

I.

Na temelju čl.397. Zakona o krivičnom postupku ("NN", 34/91.)

Stavlja se izvan snage presuda Županijskog suda u Osijeku K-52/93. od 29. lipnja 1994.godine.

II.

- Opt.**IVANKA SAVIĆ**, kći Jovana i Zore r.Bracanović, rođena 12. siječnja 1926.godine u Vukovaru, stanuje u Vukovaru, Olajnica 13/2, Srpkinja, drž.RH, udovica, majka dvoje punoljetne djece, pismena, završila trgovačku školu, umirovljenik, posjeduje 1/2 dijela kuće u Vukovaru (neobnovljene), neosuđivana, ne vodi se drugi krivični postupak,

kriva je

što je:

u vremenskom razdoblju od mjeseca listopada 1991.godine do mjeseca travnja 1992.godine u Vukovaru, u skladištu poduzeća Velepromet" za vrijeme agresije i okupacije grada od strane tzv.JNA i neprijateljskih paravojnih postrojbi protivno čl.3. st.1., čl.27. i čl.33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine,

- a) prokazivala Hrvate i druge pripadnike nesrpskog pučanstva koji su na bilo koji način sudjelovali u obrani grada i pružali otpor agresoru, pa je tako u prostorijama u kojima su bili zatočeni građani u nazočnosti neprijateljskih časnika vršila prepoznavanja istih
- b) aktivno sudjelovala u zastrašivanju Hrvata i njihovom zlostavljanju, pa je tako u više navrata dolazila u kuću Marije Blazinić u nazočnosti nekoliko četnika i tom prilikom zahtijevala od nje da joj kuha i služi govoreći pritom da je ona sada njezina sluškinja
- c) iskorištavajući stanje okupacije i grada iz kuća pripadnika hrvatske narodnosti uzimala za sebe pokućstvo i druge vrijedne predmete, pa je tako iz kuće vlasništvo Marije Blazinić uzela za sebe posteljinu, posuđe, budilicu, kolicu, a iz kuće vlasništvo Krune (prezime nepoznato) također odnosila i uzimala za sebe vrijedne predmete,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba i okupacije s umišljajem pomagala u nečovječnom postupanju prema civilnom stanovništvu, primjenjivala mjere zastrašivanja i terora, te pljačkala imovinu stanovništva,

čime je počinila krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120.st.1. OKZRH-a,

te se na osnovi čl.4., 31., 37., 38., 39. i 120. st.1. OKZRH-a

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (četiri) GODINE I 6 (šest) MJESECI.

Temeljem čl.45. OKZRH-a optuženici se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru, i to od 21. prosinca 1992.godine do 22. prosinca 1993.godine, i od 23.10. 2000.godine do 20.08. 2001.godine.

Temeljem čl.90. st.4. u svezi sa st.1. ZKP-a optuženica se oslobađa obveze da plati troškove krivičnog postupka, te isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijski sud u Osijeku je presudom K-52/93. od 29. lipnja 1994. godine oglasio krivim Ivanku Savić za krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH) te je u odsutnosti osudio na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina. Navedena presuda je postala pravomoćna, jer je Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom KŽ-842/94. od 29. lipnja 1994. godine odbio kao neosnovanu žalbu branitelja optužene i potvrdio prvostupanjsku presudu. Na temelju zahtjeva osuđene Ivanke Savić rješenjem je obustavljeno izvršenje kazne zatvora i dopuštena obnova postupka.

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru je pod brojem K-DO-11/01. optužilo Ivanku Savić za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, precizirajući činjenični dio kako je isti glasio u presudi K-52/93. Županijskog suda u Osijeku. U svom govoru zamjenik ŽDO Vukovar je, na prvome mjestu predložio da ovaj sud ostavi na snazi presudu Županijskog suda u Osijeku K-52/93. od 29. lipnja 1994. godine, a u svakom slučaju da se optužena oglasi krivom i kazni po zakonu.

Optužena Ivanka Savić u svoju obranu navodi da je rođena u Vukovaru, da je sve vrijeme živjela u Vukovaru, do 21.04. 1992. godine kada je s još 120 ljudi protjerana. Stanovala je u svojoj kući ul. Nova kbr. 3. Negdje od 09. mjeseca 1991. godine se sklanjala u podrum obitelji Blazinić. Naglašavala je da je jedna kćerka zajedno s mužem i djecom u 08. mjesecu 1991. godine izbjegla u Đakovo, dok je jedna živjela s njom, ali suprug iste se borio na hrvatskoj strani. Jednog dana tzv. JNA ih je našla u podrumu kuće Blazinićevih, te ih sve odvela na Petrovu goru, gdje su ih ispitivali. Prigovarali su joj što joj je zet bio branitelj Vukovara, te što niko od njene obitelji nije bio na srpskoj strani. Naglašava da je nakon ispitivanja na Petrovoj gori odvedena na "Velepromet". Ukazuje da su ih i na "Veleprometu" također ispitivali. Poslije određenog vremena je puštena iz "Veleprometa", ali je bila u kući osobe koja se preziva Zajačko. Nakon što je puštena iz "Veleprometa" također se morala javljati na "Velepromet", jer joj je to bilo tako naređeno. Naglasila je da se javljala Smiljki koja je vodila evidenciju. Ukazala je da je jedno vrijeme živjela zajedno s Marijom Blazinić u kući Đorđa Arsenića, ali da ona nije maltretirala Mariju Blazinić, nije joj naređivala da joj kuha, da joj služi, a kamoli govorila da je ona njena sluškinja. Čak što više, ona je pomagala Mariji Blazinić, jer je znala da je ista operirana. Nekoliko puta je sa svojom kćerkom posjetila Mariju Blazinić nakon što je ista ušla u svoju kuću, ali nikako nije išla k njoj s tzv. četnicima ili uopće s osobama koje su imale oružje. Kategorično tvrdi da iz kuće Marije Blazinić za sebe nije uzimala posteljinu, posuđe, kolica, niti bilo kakvu drugu stvar. Tvrdi da iz kuće vlasništvo Jele i Krune nije uzimala nikakve vrednije predmete za sebe, već je ukazivala da je taj Kruno s njenom kćerkom i zetom na moru i da su u jako dobrim odnosima. Ukazala je da ne poznaje Marka Crevara niti Duška Ivkovića, tj. ništa joj ne znače ta imena, a možda ih zna iz viđenja. Sigurno je da na "Veleprometu" nije nikoga prokazivala. Naglašavala je da nije kriva ni za što te ukazivala da su je istovremeno jedni proglasili velikom ustaškinjom, a jedni velikom četnikušom. Smatra da kada je došla u Osijek, trebalo je žrtveno janje i stoga je ona osuđena kao "četnikuša".

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci Marija Blazinić, Petar Brozović, Pop Petar, Mudri Melanija, Mudri Joakim, Tomašić Aleksandar, Martinović Zlatko, Juraj Grabušić, Ivo Plečković, Đitko Vladimir, Mato Gombović, Manda Mišić, Ivka Konjetic, Kruno Bradarić, Milica Arsenić, Dušan Ivković, Milovan Cvetičanin, te pročitani, dopis Komisije za zatočene i nestale osobe sektor "Istok" Osijek od 19. travnja 1994. godine

(list spisa 181), dopis Hrvatskog crvenog križa – organizacija Općine Osijek od 20. travnja 1994.godine (list spisa 183), dopis Hrvatskog crvenog križa iz Zagreba (list spisa 185) i izvršen uvid u predmet K-42/02. Iz kog je pročitana optužnica K-DO-17/02. od 11. studenoga 2002.godine.

Svjedok Marija Blazinić iskazuje da je optuženu Ivanku Savić prije ratnih događaja 1991.godine poznavala, jer je bila njena prva susjeda. Tijekom rata 1991.godine u podrum njezine kuće s drugima se sklanjala i Ivanka Savić. U tom podrumu su bili sve do 16.10. 1991.godine, kada je u taj dio grada ušla tzv.JNA. Vojnici su ih izveli iz podruma i odveli na Petrovu goru, gdje su ih ispitivali. Ispitivali su ih pojedinačno, a najduže optuženu Ivanku Savić. Nakon ispitivanja vojska ih je razdvojila, te je ona sa svojim malim unukom ostala na Petrovoj gori još oko mjesec i pol dana. Konjetic Ivka, optužena Ivanka Savić i Đorđe Arsenić su odvedeni na skladište "Veleprometa", a njen suprug je odveden, ali ne zna gdje i jednostavno njemu se izgubio svaki trag, te se vodi kao nestala osoba. Nakon što su je pustili s Petrove gore, došla je prvo ka svojoj kući, ali je ista bila porušena, te ju je u svoju kuću primio Đorđe Arsenić, koji je inače pristupio srpskoj vojsci. Đorđe Arsenić se prema njoj i njenom unuku ponašao korektno. Đorđe je pustio u svoju kuću i optuženu Ivanku Savić, te je upozorio istu da ne maltretira svjedokinju. Optužena, čim je došla u kuću, odmah ju je počela maltretirati, dovodila je u kuću četnike i govorila joj da je ustaška majka. Njoj je inače sin poginuo kao pripadnik ZNG-a. Optužena ju je tjerala da je služi, da joj kuha, da joj grije vodu, da premješta sijeno i slično. Prigovarala je Arseniću da štiti Hrvaticu. Ubrzo je iz Arsenićeve kuće morala otići i cijelu zimu je s malim unukom provela u svojoj ljetnjoj kuhinji. Optužena je pucala po njenoj kući. Optužena je iz njene kuće odnosila stvari, te joj je odnijela posteljinu, suđe, budilicu, kolica, a vidjela je kako je optužena uzimala stvari i iz kuće Pop Petra i obitelji Mesaroš. Nadalje je ukazala da su joj i Pop Petar i Ivka Konjetic ispričali da je optužena na "Veleprometu" prokazivala Hrvate, a to su joj govorili i neki drugi ljudi. Iz Vukovara je otišla u trećem mjesecu 1992.godine.

Svjedok Petar Brozović iskazuje da optuženu Ivanku Savić poznaje trideset godina. Dio grada u kojem on stanuje bio je okupiran 14.09.1991.godine. 20.09.1991.godine je odveden na "Velepromet". Na "Veleprometu" je kao zarobljenik bio raspoređen u radnu grupu i obavljao je teške fizičke poslove, kao što su istovar cementa, radovi na ciglani, kopanje na groblju, ali postojala je još jedna grupa koja je bila u teškoj situaciji, jer su im sinovi bili u ZNG-u. Bio je u grupi zajedno s Plečkovićem, Grabušićem, Gombović Matom, Palahinjak Jozom, Tomašić Aleksandrom, Martinović Zlatkom, Pop Petrom i dr. Zna da su kao zarobljenice u to vrijeme bile i Manda Mišić i Ivka Konjetic. Ukazao je da je optužena dolazila na "Velepromet", da ju je često viđao, i ista je uvijek bila u društvu tzv. TO. Siguran je da je jednom prilikom optužena došla s jednom osobom, te da se tad njima zarobljenicima svijetlilo u lice i ista je tada pokazala tri osobe, Plečkovića, Grabušića i Gombovića. Za nekoliko dana te su osobe odvedene, a kasnije je čuo da su isti odvedeni u logor. Na raspravi od 08. prosinca 2003.godine bio je kategoričan da je osoba s kojom je bila optužena Črevar Marko dok je ranije na dvije rasprave ukazivao da je to bio Duško Ivković. Jednom prilikom je vidio 13 leševa na "Veleprometu", a osim navedenih leševa ne zna za druga ubijanja u samom krugu "Veleprometa".

Svjedok Pop Petar iskazuje da je optuženu Savić Ivanku poznao dugi niz godina prije 1991.godine, a ista je njegova susjeda. 18.10. 1991.godine je zatvoren u skladište "Veleprometa" i u istom je bio do 25.01.1992.godine, kada je dobio dozvolu da povremeno odlazi svojoj kući, s tim da se morao vraćati u "Velepromet". Iz Vukovara je

inače protjeran 20.04. 1992.godine. Tretiran je kao zarobljenik, a radio je stolarske poslove, najviše izrađivao križeve za poginule. Vidao je optuženu kako šeta po krugu "Veleprometa", prvi put kada je ispod ruke držala policijskog inspektora Velebit Petra. Drugi put je vidio kada joj je jedan od šefova u "Veleprometu" davao konzerve hrane i vojničku bluzu. Dok je još bio zatvoren na "Veleprometu", povremeno su ih puštali i dobro se sjeća da je na zahtjev optužene 19.12. 1991.godine morao ići kod optužene iz razloga da joj popravi bravu na vratima. U njenoj kući je vidio puno četnika, a inače su slavili pravoslavnog Svetog Nikolu. Njemu su Ivan Plečković i Petar Brozović rekli kako su također vidali optuženu u krugu "Veleprometa".

Svjedok Mudri Melanija iskazuje da dugi niz godina poznaje optuženu Ivanku Savić, a zadnjih 10-12 godina prije 1991.godine ista je živjela u njihovom susjedstvu. Za cijelo vrijeme dok je Vukovar napadan, nije izlazila iz podruma, jedino što zna da je optužena bila u podrumu kod susjede Marice (Marije Blazinić). Kada je srpska vojska ušla u Vukovar, u dio grada gdje je ona živjela, odveli su nju i njenog supruga prvo na Petrovu goru, odatle u "Velepromet", a zatim u Negoslavce. Vidjela je kako je osobnim automobilom u Negoslavce došla optužena s jednim muškarcem koji je bio obučen u uniformu, a prije rata je radio u SUP-u. Nju i njezinog supruga su nakon ispitivanja pustili, te su oni otišli u Petrovce. Iz Petrovaca se vratila ponovo u Vukovar i zatim je izvjesno vrijeme bila smještena u kuću kod Vojnovića, s tim da je morala ići raditi na "Velepromet". Na "Veleprometu" je vidala optuženu, a jednom prilikom vidjela je optuženu u društvu one iste osobe koja ju je i dovezla u Negoslavce, te su isti hodali dva do tri metra daleko od postrojene grupe zarobljenika. Njoj je Mikloš Pero pričao da je optužena prokazivala Hrvate srpskoj vojsci. Kada se vratila svojoj kući, vidala je optuženu kao i susjedu Maricu (Mariju Blazinić). Susjeda Marica joj je govorila da se plaši optužene, da je ista naređivala da premješta neko sijeno. Vidala je kako u kuću optužene dolaze naoružani srpski vojnici. Jedne nedelje kada je bila na poziv optužene u njenoj kući, na stolu je vidjela papir na kojem se nalazilo njezino ime i ime njezinog supruga i kada se vratila, rekla je svom suprugu da će ih sigurno protjerati. Zaista, odmah u utorak su ih protjerali.

Svjedok Mudri Joakim iskazuje da dugi niz godina poznaje optuženu Ivanku Savić, a ista je zadnjih desetak godina prije 1991.godine živjela u njihovom susjedstvu. 16. ili 17.10. 1991.godine u njegovu kuću su ušli vojnici, a sutradan su njega i suprugu odveli na Petrovu goru, a zatim na "Velepromet". Ispitivali su ga i na Petrovoj gori i na "Veleprometu", a zatim pun kamion njih Vukovaraca je odveden u Negoslavce. Vidio je kako je u Negoslavce došla optužena, ali u osobnom automobilu, a taj automobil je vozio jedan muškarac koji je bio u vojničkoj uniformi. Pustili su ga iz Negoslavaca, te je otišao prvo u Petrovce, a zatim se sljedeći dan vratio u Vukovar, jer je čuo da će mu konfiscirati svu imovinu ako ne bude kod svoje kuće. Nisu ga pustili njegovoj kući, već je bio smješten u podrum kuće Ilije Vojnovića, koja je preko puta "Veleprometa", a u navedenoj kući je bio oko dva mjeseca. Za navedena dva mjeseca u nekoliko navrata je vidio optuženicu kako ulazi u krug "Veleprometa". Kada se vratio svojoj kući, vidao je optuženicu koja se također vratila u svoju kuću. Optužena mu je prebacivala zašto daje vodu Mariji Blazinić i govorila je da je Mariju trebalo ubiti. Vidio je kako su u kuću optužene dolazili naoružani srpski vojnici. Vidio je kako je optužena dovela nekog mladića koji je iz automata pucao u bravu na kapiji Krunine kuće. Optužena je iz Krunine kuće uzela jastuke i deke, a također s jednim čovjekom koji se preziva Čiča, uzeli su iz Krunine kuće drva i ugalj.

Svjedok Tomašić Aleksandar iskazuje da optuženu Ivanku Savić poznaje zadnjih 45 godina. Ukazuje da je zarobljen 01.09. 1991.godine te da je bio prvo u jednoj privatnoj kući, a ubrzo je odveden na "Velepromet". Sjeća se da je s njim bio zarobljen Gombović Mato, zatim Jozo, čije prezime ne zna. Kasnije je morao obavljati poslove za četnike, kao precizni mehaničar, a s njim je to radio i Martinović Zlatko. U krugu "Veleprometa" susretao je Ivanku Savić, a ista mu je jednom prilikom, dok je bila u društvu s jednim četnikom, rekla: "Gdje si bando ustaška, jesi li ti još živ?" Za nekoliko dana kada ju je ponovo sreo, pitao ju je kako mu je ono mogla vikati, a ona je odgovorila: "Ko ga jebe". U istrazi je naveo kako je vidio kad je optužena pokazivala na Hrvate, i da je tad ubijeno oko 200 Hrvata, dok je na glavnoj raspravi rekao da je vidio tom prilikom da je ubijeno oko 20 Hrvata, a u svezi činjenice da je sljedeći dan tovario dokumente i odjeću smatrao je po količini istih da je moralo biti ubijeno oko 200 osoba. Pred kraj 12. mjeseca 1991.godine ispao je pobjeći iz Vukovara, prvo u Šid, a kasnije je došao na slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Zlatko Martinović iskazuje da je poznavao Ivanku Savić, jer su stanovali u istoj ulici. 22.09. 1991.godine je zarobljen i nakon ispitivanja prebačen u podrum kuće u ulici Svetozara Markovića. U tom podrumu je već bio zatočen Tomašić Aleksandar, a zajedno s njim u podrumu su bili Plečković Ivo, Gombović Mato, Palahinjak Jozo i dr. 02.10. 1991.godine svi su prebačeni u "Velepromet". Nakon ispitivanja na "Veleprometu" bio je određen da vrši popravke, tj. da radi kao automehaničar, a s njim zajedno je radio i Tomašić Aleksandar. Jednog dana kada je pao već mrak, dok su bili u spavaonici koja je bila u sklopu "Veleprometa", došla je optužena s jednim vojnikom i njih dvoje su išli i svakom od njih zarobljenika je osvijetljeno lice, s tim da on nije čuo što se razgovaralo. Smatra da je optužena došla da bi neke od njih prepoznala. Poslije ovog događaja također je vidao optuženu u krugu "Veleprometa", a ista se slobodno kretala u društvu vojnika i rezervista. Jednog dana Cvjetičanin im je rekao da se sklone pred četnicima koji su dolazili, a iz razloga da ih neko ne bi ubio, te su spavali na željezničkoj stanici, a tad s njim u grupi su bili Tomašić Aleksandar, Palahinjak Jozo, Gombović Mato, Mišić Manda, Garvanović Blaženka, koja je kasnije nestala i još neke druge osobe. Neprestano je bio zajedno s Tomašićem, a on nije vidio da je itko ubijen, te smatra kako ni Tomašić nije mogao vidjeti nikakva ubojstva. Bio je siguran da je baš optužena ušla u spavaonicu u pratnji vojne osobe s baterijskom lampom.

Svjedok Jure Grabušić navodi da je zarobljen 10.10. 1991.godine. Nakon zarobljavanja odveden je u vojarnu, gdje je ispitivan. 12/13.10. 1991.godine odveden je na "Velepromet". On je bio u grupi s 40-tak osoba, a sjeća se da su s njim bili Radić Marko, Pop Pero, Brozović Petar, Ivković Ivan, Bogner Tomica i dr. Bio je smješten u prostorije stolarije, a svakodnevno od 07,00 – 16,00 sati je morao ići raditi. Prvo je raščišćavao "Vuteks", a kasnije sahranjivao mrtve. Optuženu nije vidio na "Veleprometu". Na "Veleprometu" je bio oko mjesec dana, a zatim je prebačen u Begejce. 12.12. 1991.godine je putem razmjene došao u Zagreb.

Svjedok Ivo Plečković iskazuje da je zarobljen 22.09. 1991.godine te je odveden prvo u jednu kuću u ulici Svetozara Markovića. U podrumu te kuće je bio 10-15 dana, a snjim je bilo još 13 osoba. Kasnije je odveden na "Velepromet" i u jednoj šupi ih je bilo od 25-34 osobe. Neki ljudi su nestajali iz šupe. U krugu "Veleprometa" vidao je i optuženu koju do tada nije poznavao. Optužena se slobodno kretala po krugu "Veleprometa". Jednom prilikom oko 21,00 sat optužena je došla zajedno s Crevarom u šupu, a Crevar je osvjetljavao svakog zarobljenika, te pitao za ime i prezime, a

optuženica je šutjela. Kada su Crevar i optužena izašli, ubrzo je u šupu došao jedan stražar i iz šupe izveo Baran Ivana kojeg su zvali "Janoš". Nije vidio šta se dogodilo s istim, ali ga kasnije nije vidio. Kasnije je vidio optuženu u krugu "Veleprometa" kako se slobodno kreće. Na "Veleprometu" je bio do 10.11. 1991.godine, a onda je odveden u Begejce. 10.12. 1991.godine je razmijenjen. Naglasio je da su na "Velepromet" svakodnevno dovodene nove grupe zatočenika, a optužena se slobodno kretala, a ne zna što je radila na "Veleprometu".

Svjedok Đitko Vladimir iskazuje da je zarobljen 05.10. 1991.godine i odveden na "Velepromet". Na "Veleprometu" je bio do 25.11. 1991.godine, a tada mu je omogućeno da ide spavati svojoj kući, a i dalje je morao raditi poslove po nalogu onih koji su bili glavni na "Veleprometu". 20.04. 1992.godine je protjeran u Osijek. S njim na "Veleprometu" su bili Gombović Mato, Palatinjak Jozo, Martinović Zlatko, Plečković Ivo, Tomašić Aleksandar, bračni par Rožek i dr. U 10. mjesecu 1991.godine na "Veleprometu" se pojavila i optužena Ivanka Savić. Za razliku od njih koji su bili zaključani i morali raditi pod stražom, ista se slobodno kretala. Jedne večeri kad je već pao mrak, optužena je došla u pratnji Ivković Dule koji je bio obučen u uniformu, a tad je njima bilo naređeno da se postroje, a optužena i Ivković Dule su išli od jednog do drugog zarobljenika, osvjetljavali lice baterijskom lampom, a optužena ih je zagledala, unosila im se u lice, no ništa nije govorila. Tu noć niko iz njihove prostorije nije odveden. Ubrzo poslije ovog događaja njih osmoro, devetoro premješteno je u drugu prostoriju, a ubrzo poslije toga događaja nestala je Blaženka (Blanka) Gavranović. Poznato mu je da su još dvije osobe odvedene, ali se uopće ne može sjetiti je li to bilo prije ili poslije ovog događaja u kojem su učestvovali Ivković i optužena. Naglasio je da je nekoliko puta u krugu "Veleprometa" vidio optuženu. Između 17.11. i 25.11. 1991.godine je učestvovao u grupi koja je sahranila 13 osoba, a ti leševi su se nalazili uz prugu koja je odmah iza "Veleprometa".

Svjedok Mato Gombović iskazuje da je zarobljen 16.09. 1991.godine, te da su s njim zajedno zarobljeni njegov sin Zlatko, Jozo Palahinjak. Sljedeći dan je prebačen u podrum u ulici Svetozara Markovića 200-300 m. daleko od njegove kuće. U tom podrumu zajedno s njim su bili Zlatko Martinović, Aleksandar Tomašić, Vladimir Đitko, Petar Brozović, Manda Mišić, Zvonko Frišić, Ivka, čije prezime ne zna, i još neke druge osobe. Anto Babić izveden je iz tog podruma i ubijen, a istog je on zakopao. Njegovu grupu su najviše tjeroali da pokapa mrtve ljude i uginule životinje. Nakon izvjesnog vremena njegova grupa je odvedena na "Velepromet" i najprije je bio smješten u stolarsku radionicu. Jedne noći u prostoriji u kojoj je bio zarobljen zajedno s Dulom Ivkovićem je došla optužena. Dule Ivković je imao u ruci baterijsku lampu, naredio je da svi ustanu, a on je upitao optuženu poznaje li nekog od njih. Optužena je njih zagledala jednog po jednog, a Ivković im je pritom baterijskom lampom osvjetljivao lice. Optužena je rekla da poznaje jednog mladića, ali je rekla za njega da je bio dobar, te su posle određenog vremena tog mladića primorali da obuče njihovu srpsku uniformu. Optužena je rekla da su za nju svi oni ustaše i izašla je s Ivkovićem. Tu noć iz njihove grupe nitko nije izdvojen niti odveden. Za vrijeme boravka na "Veleprometu" 4-5 puta je vidio optuženicu u društvu uniformiranih osoba i ista se slobodno kretala. Osobama na koje je pokazivala optužena nije se ništa odmah dogodilo, a inače iz njihove grupe je nestala Gavranović Blanka. On je osobno vidio jedino leš Balaž Jožike. 17. ili 18.11. 1991.godine je kamionom prevezen u Sremsku Mitrovicu, da bi 12.12. 1992.godine bio razmijenjen te došao na slobodni dio Republike Hrvatske. Za svoga sina inače ništa nije saznao i isti se vodi kao nestali.

Svjedok Manda Mišić iskazuje da su je 10. listopada 1991. godine četnici zarobili i zatim kasnije odveli u skladište "Veleprometa". Ona se nalazila u grupi od oko desetak ljudi, a njena grupa je bila "radna grupa". Osobno je praktično služila kao čistačica u logoru "Veleprometa". U njevoj grupi su bili Martinović Zlatko, Tomašić Aleksandar, Đitko Vladimir, Palahinjak Jozo, Gombović Mato, Ivka Konjetic i Blaženka Garvanović. Optuženu Ivanku Savić u više navrata je vidjela kako se slobodno kreće u krugu "Veleprometa", kao i u kancelarijama. Jedne večeri je vidjela kako je sjedila s oficirima JNA i isti su joj na poklon dali ručni sat i kućne papuče. Ivka Konjetic joj je ispričala da je optužena zajedno s Ivkom bila u podrumu kuće Marije Blazinić. Također joj je rekla da je optužena za njenog supruga rekla kako je najljepši muškarac, te joj detaljno opisala kakav ima šešir. Kasnije kada su je ispitivali, uvijek su je pitali za taj šešir, koji je nosio njen muž, te je stoga uvjerena da je ona agresorskoj vojsci govorila za njenog muža. Do 18. prosinca 1991. godine je bila zatočena u krugu "Veleprometa", a zatim se moglo slobodnije kretati da bi iskoristila jednom zgodnu priliku i prvo otišla u Šid, zatim u Bosnu, do Bosanskog Broda, a zatim u Slavonski Brod. Sigurna je da su Blaženku Garvanović u po bijela dana odvela dva vojna policajca.

Svjedok Ivka Konjetic iskazuje da je od 06.09. 1991. godine bila u podrumu kuće Marije i Franje Blazinića, jer je njena kuća minirana 03.09. 1991. godine. U tom podrumu je boravila i optužena Ivanka Savić koju poznaje više od 30 godina. Inala je dva sina u Gardi, a jedan je poginuo 16.10. 1991. godine. 16.10. 1991. godine u podrum u kojem su se skrivali ušla je tzv. JNA, te su ih zarobili. Optužena je odmah stupila u kontakt s vojnicima govoreći da je njen suprug iz Srbije. Nakon zarobljavanja odveli su ih na Petrovu goru gdje su ih ispitivali, a Franju Blazinića odmah tukli i Franji se od tog dana gubi svaki trag. Nakon ispitivanja odvedena je na "Velepromet". Ukazala je da je optužena dolazila na "Velepromet" te je jela i pila s četnicima. U prva dva iskaza rekla je kako je optužena dolazila s Crevar Markom i da je svijetlila baterijskom lampom zarobljenicima u sobi, te da je tražila nju, kao da je i prstom pokazala na Barna Janka kojeg su izveli i nakon toga isti nije više viđen. Na glavnoj raspravi od 08. prosinca 2003. godine je objasnila da praktično ona uopće nije bila prisutna u prostoriji kad je optužena dolazila navodno nju tražiti, jer je noć prije Cvetičanin nju, Mandu Mišić, Blaženku Garvanović i šest muških osoba sklonio da nisu na meti. Sa sigurnošću je objasnila da ono što je prije govorila u odnosu na nju i na Barna Janka nije vidjela, već da su joj to rekli Plečković Ivan i Pop Pero.

Svjedok Kruno Bradarić iskazuje da je živio u Vukovaru u ulici Nova, kbr.4. zajedno sa suprugom Jelom, koju neki zovu Jelka. Optužena Ivanka Savić živjela je u kući preko puta njihove kuće. 03.07. 1991. godine je zajedno sa svojom suprugom i unucima otišao kod svojih kćerki u Njemačku. Kuća je ostala puna stvari, a ključ od kuće je ostavio svojoj kćerki Anđi Komorčec koja je živjela u susjednoj ulici i jedno vrijeme je pazila na kuću. Iz Njemačke u Hrvatsku, kod kćerke Anđe Komorčec, vratio se 1995. godine, a u sam Vukovar, u svoju kuću 26.11. 2001. godine. Ne zna uopće što se događalo u Vukovaru, što se dogodilo s njegovim stvarima, pa čak ni dokle je njegova kćerka Anđa Komorčec ostala u Vukovaru.

Svjedok Milica Arsenić iskazuje da je zajedno sa suprugom Đorđem živjela u kući pored kuće Franje i Marije Blazinić. Jedno mjesec i pol dana zajedno sa suprugom dolazila je u podrum kod Franje i Marije Blazinić, a u to vrijeme, u tom dijelu grada, vlast su držali Hrvati. U tom podrumu između ostalih je bila i Ivanka Savić. Jednoga dana, a ne zna točan datum, došli su i "izbavili ih" iz podruma, a ne zna tko je to bio. Tad u podrumu pored nje i njenog supruga bila je optužena Ivanka Savić, Marija Blazinić, njen suprug

Franjo i Ivanka Konjetic. Odvedeni su na "Velepromet", a ona i suprug su prespavali i sljedeći dan su pušteni, te su otišli kod njene sestre u Bosnu. Ona je kod sestre bila 3-4 mjeseca i onda se vratila u Vukovar. Zna da je njen suprug u njihovu kuću pustio Mariju Blazinić s njenim unukom, a zatim je pustio i Ivanku Savić. Marija Blazinić je u njihovoj kući bila oko mjesec dana. Također zna da je njen suprug spašavao Mariju Blazinić. Njen suprug je istjerao Ivanku Savić, jer je maltretirala Mariju Blazinić. Zna da je Franjo Blazinić sahranjen 12.12. 2003.godine.

Svjedok Dušan Ivković iskazuje da je bio mobiliziran, te da je bio na "Veleprometu", s tim da je njegova funkcija bila da se brine i čuva ljude koji su dovođeni na "Velepromet". Naglasio je kako je i on saslušan u predmetu gdje je optužen za ratni zločin i da ga je predsjednik vijeća ispitivao kao istražni sudac. Siguran je da se opt. Ivanka Savić mogla slobodno kretati, a mogla je i otići iz Vukovara. Optužena nije bila zarobljenik. Naglašavao je da on ne zna šta je bilo na "Veleprometu", te kako s Ivankom Savić nije ulazio u prostoriju "Veleprometa" s baterijskom lampom. Ukazao je da su na područje "Veleprometa" ulazili pripadnici paravojnih formacija, ali noću, s tim da ih on nije osobno vidio. Inače na tom području je bilo pripadnika TO i policije.

Svjedok Milovan Cvetičanin iskazuje da je koncem 08. mjeseca 1991.godine postao "domaćin objekta"- "Veleprometa". On je bio u rezervnom sastavu JNA. Naglasio je da je "Velepromet" bio osmišljen za prihvatanje civila i štice materijalnih dobara. "Domaćin objekta" je bio negdje do 20.11. 1991.godine, kada se polako maknuo od svega toga i tada je otišao na salaš tu pored "Veleprometa", a 25. ili 26.11. 1991.godine napustio je Vukovar i otišao u Zrenjanin, gdje mu je bila i obitelj. Naglašavao je kako je "Velepromet" nadzirao JNA, uporno insistirajući da se ne može reći tzv.JNA. Koristio je svoje pravo i nije želio odgovarati jesu li neki ljudi odvođeni u logore u Srbiji. Objasnio je da Gombović, Brozović, Konjetic i drugi, koji su bili s njima u grupi, danju su morali raditi, a noću su bili zatvoreni i pod stražom. Smatrao je da je za navedene to bolje, jer da su bili pušteni da se vrate kući u uvjetima koji su vladali, možda bi bili ubijeni. Optuženu Ivanku Savić dobro poznaje i ista je mogla slobodno dolaziti na "Velepromet" i slobodno se kretati u krugu istog, a sigurno je da nije imala status kao Gombović, Brozović, Konjetic i drugi koji su morali raditi.

U dopisu Komisije za zatočene i nestale osobe sektor "Istok" Osijek od 19. travnja 1994.godine navodi se da se Garvanović Blaženka vodi kao nestala pripadnica CZ Vukovar, te da je radila na spašavanju i zbrinjavanju ranjenika na području MZ "S.Supanc" Vukovar te da je nestala 14.09. 1991.godine. Nadalje, navodi se da je Barun Ivan stanovao u Bogdanovcima, V.Nazora 97, te da je bio pripadnik 204. BVV i da je nestao 18.11. 1991.godine u Bogdanovcima.

U dopisu Hrvatskog crvenog križa, organizacija općine Osijek od 20. travnja 1994.godine navodi se da se Garvanović Blaženka vodi kao tražena osoba, a da je zahtjev za traženje podnijela Marijanović Katica iz Zagreba, Belostenčeva 3. Nadalje, navodi se da se kao tražena osoba vodi i Barna Janoš, s tim da je navedeni zahtjev podnijela Softa Agneza iz Lovrana, Hotel "Bristol".Ukazuje se da je Baran Ivan razmijenjen 27.03. 1992.godine u Nemetinu.

U dopisu Hrvatskog crvenog križa iz Zagreba od 18.05. 1994.godine navodi se da se Blaženka Garvanović traži, s tim da je zadnji put viđena u Negoslavcima 24.10. 1991.godine, te da je ostala u kući policajca "Cileta" i da je 01.11. 1991.godine odvedena na ispitivanje. Traženje je pokrenula sestra Katica Marijanović. Nadalje se

navodi da je Barna Janoš zadnji put viđen 17.10. 1991.godine kada je iz kuće u Cvjetnom naselju izašao po vodu i više se nije vratio, a zadnja ga je vidjela supruga Gerda Janoš. Traženje je pokrenula sestra Agneza Softa.

Uvidom u spis K-42/02., tj. čitanjem optužnice iz tog spisa K-DO-17/02. od 11. studenoga 2002.godine vidljivo je da je optužnica podignuta protiv Dušana Ivkovića i dr., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, ali da ono zbog čega se optužuje Dušan Ivković nije ni u kakvoj svezi s događajima za koje se optužuje Ivanka Savić.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Marije Blazinić, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka koje je sud prihvatio, a koji govore o činjenicama o kojima je govorila Marija Blazinić.

Iz tog iskaza utvrđuje se da se optužena Ivanka Savić sklanjala u podrum njezine obiteljske kuće zajedno s Arsenić Milkom i Đorđem, Ivkom Konjetic i dr. 16.10. 1991.godine su iz podruma odvedeni na Petrovu goru gdje su ih ispitivali. Svjedokinja je sa svojim unukom koji je bio dijete ostala oko mjesec i pol dana na Petrovoj gori, a zatim se vratila svojoj kući, s tim što ju je prvo u kuću primio Đorđe Arsenić, jer je njena kuća bila srušena i ostala je samo ljetnja kuhinja. Utvrđeno je kako je optužena navedenu svjedokinju maltretirala u kući Đorđa Arsenića, da bi nastavila da je proganja i nakon što je svjedokinja ušla u svoju kuću. Nedvojbeno je da je optužena dovodila uniformirane osobe (četnike i dr.), pa čak što više, da je pucano po prostorijama gdje je živjela svjedokinja. Optužena je svjedokinju tjerala da je služi, zahtijevala od nje da joj kuha, da joj grije vodu i govorila joj je da je ona njezina sluškinja. Optužena je od navedene svjedokinje uzimala za sebe posteljinu, posuđe, budilicu, kolica. Nadalje je utvrđeno da je optužena uzimala stvari od obitelji Pop Petra i Mesaroša.

Sud je prihvatio iskaze svjedoka Petra Brozovića, Pop Petra, Mudri Melanije, Mudri Joakima, Zlatka Martinovića, Đitko Vladimira, Mate Gombovića, Mande Mišić i Ivke Konjetic, jer su isti jasni, logični, okolnosno uvjerljivi.

Iz iskaza svjedoka Petra Brozovića utvrđuje se da je navedeni svjedok bio zarobljenik na "Veleprometu". Nadalje, utvrđeno je da je optužena često dolazila na "Velepromet" i uvijek je bila u društvu pripadnika tzv.TO. Također je nedvojbeno da je jednom prilikom s uniformiranom osobom (Crevar Markom) ušla u prostorije gdje su bili zatvorenici, da se istima svijetlilo u lice, a optužena je prokazala Plečkovića, Grabušića i Gombovića. Navedena trojica su kasnije odvedena u logor, a poslije razmijenjeni.

Iz iskaza svjedoka Pop Petra utvrđuje se da je isti 18.10. 1991.godine zatvoren u skladište "Veleprometa", u istom je bio do 25.01. 1992.godine, kada je dobio dozvolu da povremeno odlazi svojoj kući, s tim da se morao javljati na "Velepromet" i obavljati određene radove. Također se utvrđuje kako je viđao optuženu kako slobodno šeta po krugu "Veleprometa", nekada s policijskim inspektorom, a nekada je dobijala poklone od šefova na "Veleprometu". 19.12. 1991.godine je morao ići kod optužene da joj popravi bravu na vratima i tad je u njenoj kući vidio puno četnika, a slavili su pravoslavnog Svetog Nikolu.

Iz iskaza svjedoka Mudri Melanije utvrđuje se da je ista poznavala optuženu Ivanku Savić. Optuženu je vidjela kako je došla s muškarcem obučenim u uniformu, a koji je prije rata radio u SUP-u, u Negoslavce, a gdje je inače ona dovedena na ispitivanje nakon zarobljavanja. Također, kad je radila na "Veleprometu" viđala je

optuženu, a jednom prilikom u društvu iste one osobe koja ju je dovezla u Negoslavce, kako hoda 2-3 metra daleko od postrojene grupe zarobljenika. Od Mikloš Pere je čula kako je optužena prokazivala Hrvate srpskoj vojsci. Kasnije, kada se vratila svojoj kući, vidjela je kako kod optužene dolaze naoružani srpski vojnici. Susjeda Marica (Marija Blazinić) joj je govorila kako se plaši optužene i kako joj ista naređuje da mora raditi.

Iz iskaza svjedoka Mudri Joakima utvrđuje se da isti poznaje optuženu Ivanku Savić, te da je ista zadnjih desetak godina prije 1991.godine živjela u njihovom susjedstvu. U Negoslavcima je vidio optuženu kako je došla u osobnom automobilu s muškarcem koji je bio u vojničkoj uniformi, a on je tom prilikom bio na ispitivanju u Negoslavcima, nakon što je zarobljen u svojoj kući. Iz Negoslavaca je otišao u Petrovce, a zatim otišao u Vukovar, te je bio smješten u kuću preko puta "Veleprometa". U nekoliko navrata je vidio optuženu kako dolazi na "Velepromet". Kasnije, kada se vratio svojoj kući, vidio je optuženu i ista mu je prebacivala zašto Mariji (Blazinić) daje vodu, te je govorila da istu treba ubiti. Jednog dana optužena je dovela nekog mladića koji je iz automata pucao u bravu na kapiji Krunine kuće, a zatim je optužena iz te kuće uzela jastuke i deke. Također, s čovjekom koji se preziva Čiča uzela je iz Krunine kuće drva i ugalj.

Iz iskaza svjedoka Zlatka Martinovića utvrđuje se da je isti od 02.10. 1991.godine bio zarobljen na "Veleprometu" zajedno s Tomašić Aleksandrom, Plečković Ivom, Gombović Matom, Palahinjak Jozom, Tomašić Aleksandrom i dr. Siguran je kako je jedne večeri kad je pao mrak, u spavaonici u kojoj su oni bili, došla optužena s jednim vojnikom i njih dvoje su išli do svakog zarobljenika te im osvjetljavali lice. Više puta je vidio optuženu u krugu "Veleprometa", a ista se slobodno kretala u društvu vojnika i rezervista. Neprestano je bio zajedno s Tomašić Aleksandrom, jer je s istim radio iste poslove i on nije vidio da su pred njima ubijane osobe na "Veleprometu", te stoga smatra da to nije mogao vidjeti ni Tomašić Aleksandar.

Iz iskaza svjedoka Đitko Vladimira utvrđuje se da je isti kao zarobljenik 05.10. 1991.godine odveden na "Velepromet", te da je bio do 25.11. 1991.godine, a od tog datuma mu je bilo omogućeno da ide spavati svojoj kući, ali je i dalje morao raditi poslove po nalogu onih koji su bili glavni na "Veleprometu". S njim na "Veleprometu" su bili Gombović Mato, Palahinjak Jozo, Martinović Zlatko, Plečković Ivo, Tomašić Aleksandar i drugi. U 10. mjesecu 1991.godine na "Veleprometu" se pojavila optužena Ivanka Savić, koja se slobodno kretala. Jedne večeri, kad je pao mrak, optužena je došla u pratnji osobe obučene u uniformu (Ivković Dule), a njima je naređeno da se postroje i tada se optužena s tom osobom njima unosila u lice, a također im je lice osvjetljivano baterijskom lampom. Poslije određenog vremena, nakon ovog događaja je nestala Blaženka (Blanka) Gavranović. Između 17. 11. i 25.11. 1991.godine je učestvovao u grupi koja je sahranila 13 osoba, a ti leševi su se nalazili uz prugu koja je odmah iza "Veleprometa".

Iz iskaza svjedoka Mate Gombovića sud utvrđuje da je isti zarobljen 16.09. 1991.godine, te da je jedno vrijeme bio u podrumu kuće u ulici Svetozara Markovića, a kasnije je prebačen na "Velepromet". Na "Veleprometu" su s njim bili Zlatko Martinović, Aleksandar Tomašić, Vladimir Đitko, Petar Brozović, Manda Mišić i Ivka čijeg se prezimena ne sjeća, kao i dr. Za vrijeme njegovog boravka na "Veleprometu" 4-5 puta je vidio optuženicu u društvu uniformiranih osoba i ista se slobodno kretala. Jedne noći je optužena zajedno s Dulom Ivkovićem došla u prostoriju gdje su bili oni i Dule Ivković je u ruci imao baterijsku lampu, te im osvjetljivao lice, a optužena ih je zagledala jednog po

jednog. Osobama na koje je pokazivala optužena nije se ništa odmah dogodilo, a inače iz njihove grupe je nestala Gavranović Blanka. Osobno je vidio leš Balaž Jožike.

Iz iskaza svjedoka Mande Mišić utvrđuje se da je ona zarobljena 10. listopada 1991.godine te da je kasnije odvedena u skladište "Veleprometa". Bila je raspoređena u radnu grupu, a praktično je radila kao čistačica u logoru "Veleprometa". Optuženu Ivanku Savić u više navrata je vidjela kako se slobodno kreće u krugu "Veleprometa", kao i u kancelarijama, a čak što više, od oficira JNA dobila je na poklon ručni sat i kućne papuče. Uvjerena je da je optužena agresorskoj vojsci govorila za njezinog muža, ali njezin muž je bio kao zarobljenik u Sremskoj Mitrovici, a kasnije je razmijenjen te se vratio na slobodni dio Hrvatske. Između ostalih, s njom u grupi je bila Blaženka Garvanović, te zna da su istu u po bijela dana odvela dva vojna policajca.

Iz iskaza svjedoka Ivke Konjetic utvrđuje se da je ista zarobljena 16.10. 1991.godine u podrumu kuće Marije i Franje Blazinić. Optužena, koja je bila u istom podrumu, odmah je stupila u kontakt s neprijateljskim vojnicima govoreći da je njen suprug iz Srbije. Svjedokinja je bila zarobljenik na "Veleprometu" i vidjela je da je na "Velepromet" dolazila optužena, te jela i pila s četnicima. Nedvojbeno je činjenica da optužena nije bila u prostoriji kada je optužena došla s osobom u vojnoj uniformi i kad se osvjetljavalo u lice zarobljenicima. U odnosu na Baran Janka ona nema neposrednih saznanja, već su joj navodno o istom govorili Plečković Ivan i Pop Pero.

Sud je djelimično prihvatio iskaz Tomašić Aleksandra, a djelimično nije.

Iz dijela iskaza koji je sud prihvatio utvrđuje se da je isti bio zarobljenik na "Veleprometu" te da je praktično stalno radio s Martinović Zlatkom, a tu su bile i druge osobe. Nedvojbeno je da je u krugu "Veleprometa" vidao Ivanku Savić, koja se slobodno kretala, te se čak jednom prilikom njemu obratila riječima "Gdje si bando ustaška, jesi li ti još živ?"

Sud nije prihvatio dio iskaza u kojem svjedok govori da je ubijeno oko 200 Hrvata, a na koje je pokazala optužena, jer je taj dio iskaza u suprotnosti s iskazima ostalih svjedoka koji su bili zajedno s navedenim svjedokom u radnoj grupi (Petar Brozović, Pop Petar, Ivo Plečković, Đitko Vladimir, Mato Gombović, Manda Mišić, Ivka Konjetic, Juraj Grabušić, te posebno Martinović Zlatko).

Iz iskaza svjedoka Jure Grabušića sud je jedino utvrdio da je isti bio kao zarobljenik na "Veleprometu", i to oko mjesec dana, a počev od 13.10. 1991.godine. Navedeni svjedok je svakodnevno od 07-16 sati morao ići negdje raditi, tako da on uopće nije vidio optuženu u krugu "Veleprometa". Sama činjenica što navedeni svjedok nije vidio optuženu ni u kojem slučaju nije dovela u pitanje iskaze ostalih svjedoka, jer razumljivo je da neki zarobljenici u uvjetima u kojima su bili, a posebno kada su po cijeli dan radili, izvan kruga "Veleprometa" praktično nisu ništa ni gledali, a kamoli vidjeli.

Sud je u najvećem dijelu prihvatio iskaz svjedoka Ive Plečkovića, osim dijela u kojem svjedok govori za Baran Ivana kojeg su zvali "Janoš".

Iz dijela iskaza koji je sud prihvatio utvrđuje se da je navedeni svjedok bio zarobljenik na "Veleprometu" te da ih je bilo u prostoriji 25-34 osobe. Vidao je optuženu kako se slobodno kretala po krugu "Veleprometa". Sud je također prihvatio dio da je optužena došla s jednom osobom (Crevar) i da su oni osvjetljavali zarobljenike i gledali u iste.

Sud nije prihvatio da je nakon što je optužena izašla s Crevarom, ubrzo ušao stražar i izveo Baran Ivana zv."Janoš", jer taj dio iskaza je u suprotnosti s iskazom

ostalih svjedoka koji su bili zajedno s navedenim svjedokom, a čije je iskaze sud prihvatio, što je naprijed obrazloženo.

Svjedok Kruno Bradarić nije imao nikakvih saznanja o samim događajima u Vukovaru, jer je 03.07. 1991.godine zajedno sa suprugom otišao u Njemačku, a u Hrvatsku se vratio 1995.godine, a u sam Vukovar 26.11. 2001.godine. Uopće ne zna što se događalo s njegovim stvarima, jer je svojoj kćerki Anđi Komorčec ostavio ključ da pazi na njegovu kuću, ali ne zna uopće ni dokle je ona ostala u Vukovaru.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Milice Arsenić, osim onog dijela gdje ista govori kako su ih "izbavili" iz podruma, ali navedeno razmišljanje nije od utjecaja u ovom predmetu.

Iz tog iskaza utvrđuje se da se ona zajedno sa svojim suprugom, optuženom, Ivkom Konjetic i dr. sklanjala u podrum kuće Franje i Marije Blazinić u vrijeme napada na taj dio grada, gdje su se oni nalazili. Zarobljena je zajedno s naprijed navedenima, ali je samo jednu noć prespavala na "Veleprometu" te je puštena i otišla je svojoj sestri u Bosnu. Utvrđeno je kako je njen suprug spašavao Mariju Blazinić od Ivanke Savić, te da je istjerao Ivanku Savić iz njihove kuće, jer je maltretirala Mariju Blazinić. Naime, jedno vrijeme njen suprug je obje pustio da žive u njihovoj kući.

Sud je djelomično prihvatio iskaz svjedoka Dušana Ivkovića, a djelomično nije.

Iz dijela iskaza koji je sud prihvatio potvrđeno je da se optužena Ivanka Savić mogla slobodno kretati po krugu "Veleprometa", tj. da nije bila zarobljenik.

Sud nije prihvatio dio iskaza u kojem je svjedok tvrdio da se on brinuo i čuvao ljude, tj. da ne zna što se događalo na "Veleprometu", jer je taj dio iskaza u suprotnosti s iskazima naprijed navedenih svjedoka čije je iskaze sud prihvatio.

Sud je djelomično prihvatio iskaz svjedoka Milovana Cvetičanina, a djelomično nije.

Iz dijela iskaza koji je sud prihvatio potvrđeno je da se optužena Ivanka Savić mogla slobodno kretati po krugu "Veleprometa". Također je potvrđeno da su Gombović, Brozović, Konjetic i drugi danju morali raditi, a noću su bili zatvoreni pod stražom.

Sud nije prihvatio dio iskaza u kojem svjedok govori zašto je bio osmišljen "Velepromet", jer je taj dio iskaza u suprotnosti s iskazima svih drugih svjedoka koje je sud prihvatio, pa čak što više, i u suprotnosti sa svojim dijelom iskaza, gdje kasnije govori da su Gombović, Brozović, Konjetic danju morali raditi, a noću da su bili zatvoreni i pod stražom.

Iz dopisa Komisije za zatočene i nestale osobe sektor "Istok" Osijek od 19. travnja 1994.godine utvrđuje se kako se Garvanović Blaženka vodi kao nestala. Navodi o Barun Ivanu jasno ukazuju da se radi o drugoj osobi u odnosu na osobu Janoš Barna koji se navodi u činjeničnom dijelu optužnice.

Iz dopisa Hrvatskog crvenog križa, organizacija općine Osijek od 20. travnja 1994.godine utvrđeno je da se Garvanović Blaženka vodi kao tražena osoba, a da je zahtjev za traženje podnijela Marijanović Katica iz Zagreba. Također je utvrđeno da se kao tražena osoba vodi Barna Janoš, a zahtjev je podnijela Softa Angeza. Nedvojbeno je da je Baran Ivan razmijenjen 27.03. 1992.godine u Nemetinu.

Iz dopisa Hrvatskog crvenog križa iz Zagreba od 18.05.1994.godine utvrđuje se da se Garvanović Blaženka vodi kao tražena osoba, a da je zahtjev podnijela Marijanović Katica. Također se ukazuje da je zadnji put viđena u Negoslavcima 24.10.1991.godine, da je ostala u kući policajca "Cileta", a da je 01.11.1991.godine odvedena na ispitivanje. Također se utvrđuje da se Barna Janoš vodi kao tražena osoba, a da je zadnji put viđen 17.10.1991.godine kad je izašao iz svoje kuće u Cvjetnom naselju, u Vukovaru. Traženje je pokrenula sestra Agneza Softa.

Uvidom u spis K-42/02., tj. čitanjem optužnice iz tog spisa K-DO-17/02. od 11. studenoga 2002.godine, nedvojbeno je utvrđeno da optužnica koja je podignuta protiv Dušana Ivkovića u navedenom spisu zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, tj. ono zbog čega je u tom predmetu optužen Dušan Ivković nije ni u kakvoj svezi s događajima za koje je optužena Ivanka Savić, tj. ni u kakvoj svezi nisu događaji za koje se optužuje Dušan Ivković u predmetu K-42/02. i događaj za koji se sudi Ivanki Savić, a u kojem se posredno spominje i Dušan Ivković.

Sud nije prihvatio obranu optužene Ivanke Savić, jer je ista data u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti i u suprotnosti je s iskazima svih saslušanih svjedoka, a čije iskaze je sud prihvatio.

Naime, tvrdnja optužene da se ona morala javljati na "Velepromet" te također da je jedno vrijeme bila zarobljenik, u suprotnosti je s iskazima svjedoka, a čije iskaze je sud prihvatio. Svjedoci Mudri Melanija i Mudri Joakim su optuženu vidjeli kako je u Negoslavce došla s osobom u vojnoj uniformi u automobilu, što znači svojom slobodnom voljom, a ne kao drugi u kamionu i kao zarobljenici. Također, navedena dva svjedoka, te svjedoci Petar Brozović, Pop Petar, Tomašić Aleksandar, Zlatko Martinović, Ivo Plečković, Đitko Vladimir, Mato Gombović, Manda Mišić, Ivka Konjetic su viđali optuženu kako se slobodno kreće po krugu "Veleprometa" i kancelarijama. Valja naglasiti da čak i svjedoci Dušan Ivković i Milovan Cvetičanin su također istaknuli da optužena nije bila zarobljenik i da se slobodno mogla kretati po krugu "Veleprometa", a čak što više, da je mogla slobodno otići i iz samog Vukovara da je to htjela. Također, tvrdnja optužene da je ona pomagala Mariji Blazinić, a ni slučajno da ju nije tjerala da je služi, ne samo da je u suprotnosti s iskazom oštećene Marije Blazinić, već i svjedok Mudri Joakim ukazuje da mu je optužena zamjerala što daje vodu Mariji Blazinić i govorila je da Mariju treba ubiti. Nadalje, svjedok Milka Arsenić također je istaknula da je njen suprug istjerao optuženu iz njihove kuće, jer je maltretirala i zlostavljala oštećenu Mariju Blazinić. Svjedok Mudri Melanija istaknula je kako je susjeda Marica (Marija Blazinić) govorila da se boji optužene i da je ista zlostavlja. Svjedoci Mudri Joakim, Mudri Melanija i Pop Petar su jasno ukazali da su u kuću optužene dolazili četnici i druge uniformirane osobe s oružjem, da je optužena s njima slavila pravoslavnog Svetog Nikolu, a time nikako ne stoji obrana optužene da su navodno nju također napadali četnici. Isto tako svjedoci su ukazali i to kao Marija Blazinić da je optužena iz njene kuće odnosila vrijednije stvari, tako i Mudri Joakim koji je vidio kad je optužena dovela jednog mladog vojnika koji je pucao u bravu na obiteljskoj kući osobe po imenu Kruno, a zatim odnijela stvari iz njegove kuće, da bi također kasnije s osobom po prezimenu Čiča uzimala drva i ugalj iz naprijed navedene kuće. Iz naprijed navedenih razloga obrana optužene nije prihvaćena, jer je ista u suprotnosti s iskazima svih svjedoka saslušanih u ovom postupku, a nije potvrđena ni jednim drugim izvedenim dokazom, i ista je data u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti.

Na temelju svega naprijed iznijetog i zbog naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da je optužena Ivanka Savić počinila krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, na način činjenično i pravno bliže opisan u izreci ove presude.

Naime, da je optužena u vremenskom razdoblju od mjeseca listopada 1991.godine do mjeseca travnja 1992.godine u skladištu poduzeća "Velepromet" prokazivala Hrvate i druge pripadnike nesrpskog pučanstva na način da je u nazočnosti neprijateljskih časnika vršila prepoznavanje istih, proizilazi iz iskaza naprijed navedenih svjedoka, a čije je iskaze sud prihvatio zbog naprijed datih obrazloženja. Valja naglasiti da je nedvojbeno utvrđeno da je optužena Ivanka Savić više puta dolazila na "Velepromet" svojom slobodnom voljom i da je uvijek bila u društvu pripadnika neprijateljskih časnika, a našto nedvojbeno ukazuju svjedoci Petar Brozović, Pop Petar, Mudri Melanija, Mudri Joakim, Tomašić Aleksandar, Zlatko Martinović, Ivo Plečković, Đitko Vladimir, Mato Gombović, Manda Mišić i Ivka Konjetic. Također, iz iskaza svjedoka Petara Brozovića, Tomašić Aleksandara, Zlatka Martinovića, Ive Plečkovića, Đitko Vladimira i Mate Gombovića utvrđeno je da je optužena s neprijateljskim časnikom noću ušla u prostoriju gdje su bili zarobljenici, da je zagledala u lice svakom, a da je baterijskom lampom svijetlilo istima iz čega slijedi jedini mogući zaključak da je vršila prepoznavanje, a radi prokazivanja određenih zarobljenika. Valja naglasiti da je optuženoj pod točkom a) stavljeno na teret da je pomagala u nečovječnom postupanju prema civilnom stanovništvu. Nedvojbeno je da je prokazivanje i prepoznavanje pojedinih zatočenih osoba takvo pružanje pomoći počinitelju djela koje predstavlja optuženičin doprinos u ostvarenju tog djela, jer je to imalo određeni konkretni učinak na samo izvršenje djela. Pritom uopće nije odlučno, osim sa stanovišta odmjere krivične sankcije, jesu li zbog radnje optuženice bile odvedene neke osobe koje bi nestale, odnosno je li netko od zatočenika bio odveden upravo i jedino zbog prepoznavanja od strane optuženice, jer optuženičino djelo glede točke a) iscrpljuje se u samom prokazivanju, odnosno vršenju prepoznavanja Hrvata i drugih pripadnika nesrpskog pučanstva koji su bili zatočeni, a čak što više, to prepoznavanje je vršeno u prisustvu neprijateljskih časnika. Iz ovog razloga jer se optuženičino djelo glede točke a) iscrpljuje u samom prokazivanju, odnosno vršenju prepoznavanja Hrvata i drugih pripadnika nesrpskog pučanstva u prisutnosti neprijateljskih časnika, ista je i oglašena krivom i za točku a) bez obzira na činjenicu što je ovaj sud utvrdio da Blaženka Garvanović i Janoš Barna nisu izdvojeni zbog prepoznavanja od strane optužene. Samu činjenicu da je utvrđeno da Blaženka Garvanović i Janoš Barna nisu izdvojeni zbog prepoznavanja od strane optužene, sud je cijenio kod odmjerenja krivične sankcije (to je jedan od razloga zašto je optuženoj smanjena kazna u odnosu na kaznu izrečenu presudom Županijskog suda u Osijeku). Činjenicu da su neki svjedoci iskazivali da je optužena prokazivanje i prepoznavanje vršila u društvu Crevar Marka, a neki u društvu Ivković Dušana, ima se sagledati u konkretnoj situaciji, a to je da su svjedoci tada bili zarobljeni, zbog velikog straha nisu smjeli pozornije gledati i razumljiva je razlika u pogledu identiteta osobe s kojom je bila optužena, ali bitno je da su svi suglasno iskazali da je optužena u prisustvu neprijateljskog časnika vršila prepoznavanje i prokazivanje. Da je optužena aktivno sudjelovala u zastrašivanju Hrvata i njihovom zlostavljanju, pa da je tako u više navrata dolazila u kuću Marije Blazinić u nazočnosti nekoliko četnika i tom prilikom zahtijevala od nje da joj kuha i služi, govoreći pritom da je ona sada njena sluškinja, utvrđuje se ne samo iz iskaza Marije Blazinić čiji je iskaz sud u cijelosti prihvatio iz naprijed datih obrazloženja, već to potvrđuju i drugi svjedoci, kao npr. Mudri Melanija koja je istaknula da su kod optužene dolazili četnici i kojoj je Marija Blazinić govorila kako se plaši optužene, te Mudri Joakim kojem je optužena prebacivala i

zabranjivala da Mariji Blazinić daje vodu, govorila da Mariju treba ubiti i Milka Arsenić čiji je suprug istjerao optuženu iz njihove kuće, jer je maltretirala i zlostavljala Mariju Blazinić. Također je nedvojbeno da je optužena uzimala za sebe pokućstvo i druge vrednije predmete, što je utvrđeno iz iskaza Marije Blazinić i iskaza Mudri Joakima koji je vidio kad je optužena dovela jednog vojnika koji je pucao u bravu na vratima obiteljske kuće vlasništvo Krune i zatim odmah osobno uzela određene stvari da bi kasnije s osobom prezimena Čiča također iz Krunine kuće odnosila stvari. Svim ovim radnjama optužena je kršila pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba i okupacije, tj. postupala protivno čl.3., čl.27. i čl.33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949.godine, tj. s umišljajem pomagala u nečovječnom postupanju prema civilnom stanovništvu, primjenjivala mjere zastrašivanja i terora, te pljačkala imovinu stanovništva.

Optužena je krivično djelo počinila s umišljajem, jer je bila svjesna svoga djela i htjela je njegovo izvršenje. Naime, nedvojbeno je da je optužena bila svjesna da pljačka imovinu vlasništvo drugih osoba i prisvojila je za sebe, također je bila svjesna i htjela je zastrašiti i vršiti teror prema Mariji Blazinić, kao što je bila svjesna da prepoznavanjem i prokazivanjem zarobljenika pomaže u nečovječnom postupanju prema njima, a koje su vršili pripadnici agresorske vojske, tj. oni koji su odlučivali o sudbini zarobljenika na "Veleprometu".

Iz razloga što nije dokazano da su Blaženka Garvanović i Janoš Bama izdvojeni zbog prepoznavanja i nakon toga, koje je vršila optužena (što je obrazloženo naprijed kod ocjene iskaza svjedoka), nedvojbeno je da je u tom dijelu izmijenjen činjenični opis u odnosu na presudu Županijskog suda u Osijeku K-52/93. te je stoga na temelju čl.397. Zakona o krivičnom postupku valjalo prvenstveno staviti izvan snage navedenu presudu Županijskog suda u Osijeku, a pod točkom 2.) onda jasno naznačiti za čega je sada proglašena krivim optužena.

Sud je odbio prijedlog da se saslušaju svjedoci Lazo Stanković, Boro Krstić i Žarko Leskovac. Naime, navedeni svjedoci su predloženi na okolnost praktično je li se optužena mogla slobodno kretati na "Veleprometu", a naprijed je obrazloženo da su tu činjenicu potvrdili mnogobrojni svjedoci i jednostavno navedeni prijedlog za izvođenjem dokaza je dat isključivo u cilju odugovlačenja krivičnog postupka, a sama činjenica, tj. okolnost zbog koje su svjedoci predloženi da svjedoče, nedvojbeno je utvrđena. Ukazuje se da je sud putem svjedoka Dušana Ivkovića i Milovana Cvetičanina koji su bili na "Veleprometu" provjerio iskaz optužene osim svih onih svjedoka koji su bili zarobljenici i koji su je vidjeli.

Sud je odbio prijedlog da se saslušaju svjedoci Nevenka Bela i Bama Gerda, a koji su predloženi na okolnost nestanka Blaženke Garvanović i Janoša Bame iz razloga jer je ta činjenica u konkretnoj situaciji bila nevažna. Naime, nije dokazano da su Blaženka Garvanović i Janoš Bama nestali zbog prepoznavanja i prokazivanja optužene, te stoga nije bilo potrebe saslušavati svjedoke koji su podnijeli praktično zahtjev za traženjem Blaženke Garvanović i Janoša Bame.

Sud je odbio prijedlog za saslušanjem svjedoka Ljiljane Perić (kćerka optužene), jer je isti dat u cilju odugovlačenja postupka.

Sud je odbio prijedlog za suočenje između Ivković Dušana i Gombović Mate, te Ivković Dušana i Đitko Vladimira i Ivković Dušana i Grabušić Juraja, jer je taj prijedlog

dat u cilju odugovlačenja postupka, a sud je obrazložio zašto je iskaze svjedoka Gombović Mate, Đitko Vladimira i Grabušić Jurja prihvatio, a djelimično nije prihvatio iskaz Ivković Dušana. Valja ukazati da Grabušić Juraj praktično nije ni rekao da je vidio optuženu, te stoga se nije imao ni što suočiti s Ivković Dušanom, što je još jedan pokazatelj da je prijedlog obrane dat samo u cilju odugovlačenja postupka.

Sud je odbio prijedlog za suočenjem Petra Brozovića i Gombović Mate, Petra Brozovića i Grabušić Jurja i Petra Brozovića i Plečković Ive, jer je navedeni prijedlo također dat u cilju odugovlačenja postupka, a kod prihvaćanja iskaza navedenih svjedoka, tj. onog dijela iskaza svjedoka Plečković Ive koji nije prihvatio, sud je obrazložio zašto prihvaća određene iskaze, a zašto ne prihvaća određeni dio iskaza Plečković Ive, te stoga nije bilo potrebe za suočenjem navedenih svjedoka. Ponovo treba ukazati da jednostavno nema tih odlučnih činjenica na koje bi se uopće mogli suočiti Petar Brozović i Grabušić Juraj, što je pokazatelj da je obrana davala prijedloge samo u cilju odugovlačenja postupka.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženoj sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Na strani optužene kao olakotnu okolnost sud je cijenio da optužena nije osuđivana, njene obiteljske i materijalne prilike, te njenu starosnu dob (u vrijeme izvršenja djela imala 65 godina, a u vrijeme suđenja 78 godina).

Na strani optužene sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Sud je također cijenio konkretne okolnosti izvršenja krivičnog djela i količinu kriminalne volje koju je ista pokazala prilikom izvršenja krivičnog djela. Činjenica je da je optužena krivično djelo učinila praktično na način vršeći tri različite radnje, ali pod točkom a) optužena je pomagala u izvršenju krivičnog djela, te je nedvojbeno da se zbog toga može i blaže kazniti. Također je nedvojbeno činjenica da je optužena uzimala stvari koje su joj trebale za svakodnevnu upotrebu (većinom pokućstvo, ogrijev i slično), a ne neke znatno vrednije stvari. Teror i zastrašivanje koje je poduzimala optužena također su vršeni na način da nisu prouzročili najteže posljedice za oštećenu. Slijedom ovih okolnosti i načina izvršenja djela, te zbirom olakotnih okolnosti, a da nema otegotnih okolnosti, ocjena je suda da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobito olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja. Ocjena je suda da će se kaznom zatvora u trajanju od 4 godine i 6 mjeseci u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz čl.31. i 37. OKZRH. Valja ukazati da u odnosu na kaznu zatvora izrečenu presudom Županijskog suda u Osijeku K-52/93. kazna je smanjena prvenstveno iz razloga jer nije dokazano da su Blaženka Garvanović i Janoš Bama nestali zbog prepoznavanja i prokazivanja optužene, a što je na više mjesta obrazloženo, a ta je činjenica utjecala na visinu izrečene kazne.

Nedvojbeno je činjenica da je optužena bila u pritvoru od 21. prosinca 1992.godine do 22. prosinca 1993.godine, kao i od 23. listopada 2000.godine do 20. kolovoza 2001.godine, te joj je temeljem čl.45. OKZRH valjalo u izrečenu kaznu zatvora uračunati vrijeme koje je provela u pritvoru.

Temeljem čl.90. st.4. u svezi sa st.1. ZKP-a, optužena je oslobođena obveze da plati troškove krivičnog postupka, jer bi plaćanjem istih bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje iste.

Slijedom svega naprijed iznijetog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Vukovaru 21. siječnja 2004.

Zapisničar

Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća

Nikola Bešenski v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU
Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku 15 dana od primitka pismenog otpravka iste, putem ovog suda, Vrhovnom sudu Republike Hrvatske.

DOSTAVITI

1. ŽDO VUKOVAR na br.K-DO-11/01.
2. Opt.Ivanka Savić, Vukovar, Olajnica 13/2
3. Branitelj, odvjetnik Ivica Mačvanin – Vukovar
4. Spis

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik

Snježana Josić